

NO ET MENGIS EL MÓN

D O C U M E N T 2

EL LLAC SEC QUAN ENS MENGEM EL LLAC VICTÒRIA (ÀFRICA)

EL DEUTE ASSOCIAT A LA PERCA

No ET MENGIS MÓN són

Acció Ecologista/Obervatori del Deute en la Globalizació/Veterinaris Sense Fronteres/Xarxa de Consum Solidari

www.noetmengiselmon.org

INTRODUCCIÓ

El mero és un dels peixos més apreciats a la cuina de casa nostra, i ha estat també sempre un dels més cars. I, tanmateix, si anem al supermercat o a qualsevol peixateria a comprar-ne, sovint veurem que ens l'ofereixen en abundància en forma d'uns magnífics "filets de mero" a un preu més que assequible. L'explicació d'aquesta situació és senzilla, tot i que darrera hi ha una història molt complexa: el mero de debò actualment escasseja a les nostres costes i és una espècie de profunditat, en llocs de difícil accés, el que fa que el seu preu no baixi de 15 Euros/kg. Allò que sovint s'etiqueta com "filets de mero" i que podem trobar a menys de 9 eur/kg és un altre peix, molt probablement Perca del Nil, importada del Llac Victòria, al bell mig de l'Àfrica. A l'Estat Espanyol, el consum setmanal de perca se situa al voltant de les 150 tones. Durant l'any 2004, només a Mercabarna es van comercialitzar 2.000 tones de perca, mentre que el mero no va arribar a les 68. Fraus en l'etiquetatge? Sí, i també una llarga llista de desastres mediambientals i humans que us expliquem en les pàgines que segueixen.

Sovint trobem filets de Perca del Nil etiquetada com a mero; però apart d'un frau comercial, darrera el comerç de la perca s'amaga un desastre ambiental i humanitari

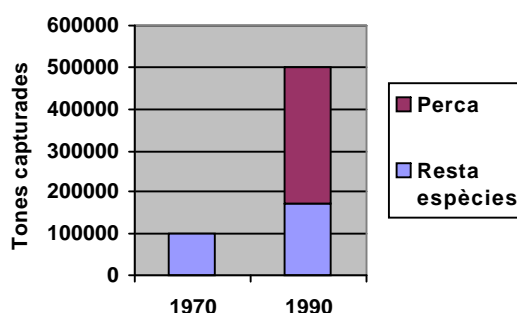
BREU BIOGRAFIA DE LA PERCA DEL NIL

La que actualment s'exporta arreu del món prové del Llac Victòria, on fou introduïda els anys 50. El Victòria és el llac tropical més gran del món (68,000 Km quadrats, més del doble que Catalunya) i les seves aigües són compartides per tres països (Tanzania, 51%; Uganda, 43%; Kenya, 6%). Des del punt de vista de riquesa piscícola, els científics han classificat més de 300 espècies endèmiques de peixos de la família dels cíclids, entre altres, una situació que representa –o representava- una diversitat excepcional a escala planetària. Al llarg de milers d'anys, els diferents gèneres de cíclids es varen especialitzar en diferents nínxols ecològics del llac, incloent nombroses espècies detritívores (que s'alimentaven de restes orgàniques), de manera que aquesta diversitat resulta vital per a mantenir l'equilibri natural i la salut de les aigües de llac (Okeyo-Owuor, IUCN).

Aquesta era si més no la situació durant la primera meitat del segle XX, quan l'escassa pesca amb mètodes tradicionals no suposava una agressió sobre el medi natural, es trobava integrada i regulada pel sistema social tradicional de clans, i es comercialitzava a nivell local com peix fresc, fumat o assecat al sol. Aquest peix representava la base proteica de l'alimentació de les poblacions locals i regionals.

Als anys 50, es produeixen uns esdeveniments clau en el procés de transformació dels ecosistemes del llac. Per una banda, i després d'un llarg període de debat i oposició, la Perca del Nil fou introduïda al llac Victòria, es diu que per un funcionari colonial en temes de pesca.

Per altra, els tres governs de la regió promouen, en un programa conjunt amb la East-African Freshwater Fisheries Research Organisation (EAFFRO) i la FAO, l'ús de pesca d'arrossegament en el llac. L'efecte d'aquestes decisions es començaria a notar uns 20 anys després, quan es produeix la gran explosió en la població de la Perca el Nil. Així, mentre que abans dels anys 70 s'estima que s'extreia anualment unes 100.000 tones mètriques (Tm) de peix (de les quals unes 1.000 eren de perca), el 1990 el volum total de pesca era de 500.000 Tm anuals, de les quals 325.000 eren de perca (Jansen, IUCN), xifres que s'han mantingut al llarg dels 90, però que han començat a disminuir posteriorment.

Aquest increment espectacular en el volum de pesca de la perca es troba actualment de forma pràcticament exclusiva en mans d'empreses privades que processen i comercialitzen el peix, amb destí als mercats estrangers, on s'exporta ja filetejat.

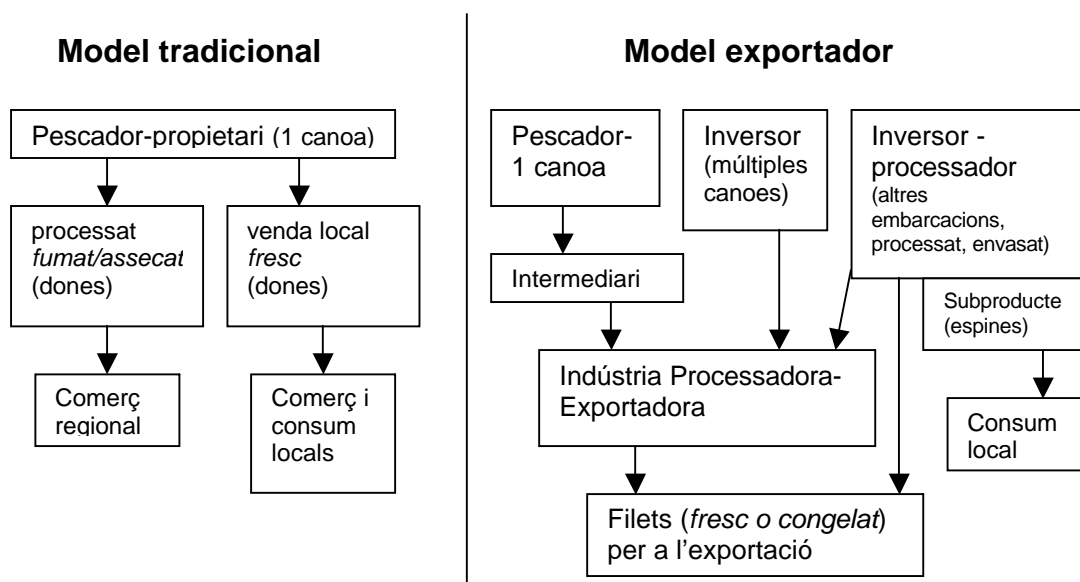
CONSEQÜÈNCIES SOCIOECONÒMIQUES

Abans de l'explosió de la Perca, els pescadors tradicionals eren majoritàriament propietaris de les seves canoes i arts de pesca. La majoria d'aquests pescadors artesanals treballaven per compte propi, i venien el seu producte a petits processadors o comerciants, majoritàriament dones. El peix es venia fresc, fumats o assecat al sol, als mercats locals o propers, dins dels tres països. Aquesta cadena de comercialització estava integrada al sistema tradicional de castes, i els consells locals eren els encarregats de controlar la pesca així com regular-ne possibles abusos. Entre d'altres, limitaven el nombre de pescadors per cada comunitat tenint en compte els recursos de cada zona, establien i feien respectar les vedes per a cria i vetllaven per l'ús de tècniques de pesca respectuoses amb el medi (Owino, IUCN). Mentre que els pescadors eren majoritàriament homes, les dones participaven en la preparació i comercialització local del peix. Per altra banda, pels habitants de les riberes del Llac Victòria, i de gran part dels territoris dels països riberencs, el peix constituïa la principal font de proteïna de la seva dieta.

Canvi de model

Tot això canviaria a partir la **introducció de la perca**. Com ja hem vist en l'apartat anterior, la perca passa a ser l'espècie dominant en les captures, i durant els primers anys 80 les poblacions locals es beneficiaran d'aquest

augment espectacular tant pel que fa a les oportunitats de treball com per una millora en la qualitat de la seva dieta. Però aquesta plèthora atrauria aviat inversors externs, tant nacionals (inversors de la capital, funcionaris o empresaris d'altres àmbits) com estrangers (europeus, israelites i asiàtics) que, finançats per bancs internacionals de desenvolupament i recolzats per agències de desenvolupament del primer món, veurien una magnífica oportunitat de negoci **basada en l'exportació** de filets de peix a països amb major poder adquisitiu.

Aquesta dinàmica portà a la creació, en els tres països, de nombroses plantes de processat i comercialització de la perca per a l'exportació, principalment a Europa, Israel, als mercats asiàtics i als Estats Units. Així, a finals dels anys 90 es comptaven més de 35 fàbriques de processat, alhora que es produïa una creixent concentració de la propietat; a Uganda, ja a principis dels 90, el 83% dels pescadors no eren propietaris de les canoes ni dels estris de pesca (Jansen, IUCN). Aquells que han seguit feinejant de manera independent es veuen obligats a vendre la seva pesca majoritàriament a intermediaris, que paguen al pescador entre un 50 i un 75% del preu que han pactat prèviament amb l'empresa processadora. Aquesta última és qui realment domina el mercat i fixa el preu de compra (Abila).

Pèrdua de **Sobirania Alimentària**: els petits pescadors-propietaris han deixat de tenir la possibilitat de fixar el preu del peix, que és destinat a l'exportació.

En resum, en desaparèixer l'ordenació social tradicional sobre el tema de la pesca, s'ha produït una **pèrdua de sobirania** dels pescadors locals respecte a la seva capacitat de control sobre els preus, el processat i la distribució del producte.

D'aquesta manera, la major part dels beneficis econòmics que ha comportat el pas d'un comerç local a una indústria exportadora ha anat a parar a mans estrangeres. Un exemple de com es perpetua aquesta situació en l'actualitat és la constitució del Programa de Maneig Ecològic del Llac Victòria (LVEMP), amb fons del Banc Mundial, en què s'ha donat participació a agències internacionals, de desenvolupament, associacions transnacionals, científics, funcionaris dels tres països i representants de la indústria, però s'han exclòs els propietaris dels vaixells, les tripulacions i els líders de les comunitats de pescadors (Jansen, IUCN).

Canvis laborals

No hi ha dubte que l'increment del comerç al voltant de la perca va multiplicar per 3 o 4 el nombre de persones dedicades a aquest sector, així com els seus ingressos. Mentre que s'estima que el 1970 el nombre de pescadors dels tres països es situava al voltant de 50.000, durant els anys 1980 s'arribà a uns 180.000 llocs de treball. Tanmateix, la **inseguretat laboral** de les poblacions locals es va veure agreujada per la introducció de vaixells amb noves tecnologies. En primera instància van ser els vaixells d'arrossegament els que, amb la seva enorme capacitat de recol·lecció, desplaçarien del mercat els pescadors tradicionals, els quals no podien competir amb els primers. Més recentment, han estat les *tembeas* (vaixells foraborda dedicats a la pesca), qui de nou abarateixen els preus de les captures per la seva major eficiència (poden arribar a extreure fins 1200 kg de peix al dia, front als 300 de les canoes) i per l'abaratiment de costos laborals que suposen. La inversió necessària per a l'adquisició d'aquest tipus d'embarcacions (de 4.000 a 8.000 USD) està fora de l'abast de la majoria de famílies de pescadors, i són sovint uns pocs **inversors aliens** a les comunitats locals qui en tenen la propietat (Jansen, IUCN).

Afegit a això, és sabut que la **volatilitat dels preus** del peix té una traducció directe en els llocs de treball de la indústria. Com a exemple, els preus de la perca es van quadruplicar del 1989 al 1996. Però entre el 1997 i el 1999 la UE va imposar restriccions a la importació de perca per motius d'higiene, el que va fer disminuir de forma progressiva les exportacions a finals del 90, fins a rebaixar-les un 68% l'any 1999. Com a conseqüència d'això, els preus es tornaren a situar a un 25% respecte el 1996 (Abila, IFPRI). Només a Uganda, aquesta crisi suposà la pèrdua de 35.000 llocs de treball (entre el 60-70% del total d'aquesta indústria al país) i una caiguda dels sous fins a 1/3 dels originals per a aquells que conservaren la feina (Balagadde).

Per cada lloc de treball que la indústria crea, se'n perden entre 6 i 8 en el sector tradicional (Jansen, IUCN)

Es calcula que amb la concentració de la propietat dels vaixells i la pèrdua de control sobre la cadena de processat i comercialització de la perca s'han perdut desenes de milers de llocs de treball a la regió.

En aquest sentit, és especialment rellevant com el canvi de sistema d'explotació ha afectat les **oportunitats de treball de les dones**. Anteriorment, aquest sector de la població era el principal responsable del processat manual del peix (assecat o fumat) i de la seva comercialització als mercats locals (Jansen, IUCN). Ara, els intermediaris són els encarregats de negociar amb els pescadors i de fer arribar el peix a les plantes processadores, mentre que el poc que es comercialitza a nivell local surt de les restes del processat per a l'exportació (caps i espines).

Conseqüències alimentàries

És especialment greu constatar que al mateix temps que s'ha bastit una indústria exportadora de perca, generadora d'enormes beneficis econòmics (es calcula que el conjunt de la indústria factura entre 300 i 400 milions de dòlars a l'any), les condicions alimentàries de les poblacions riberenques han empitjorat.

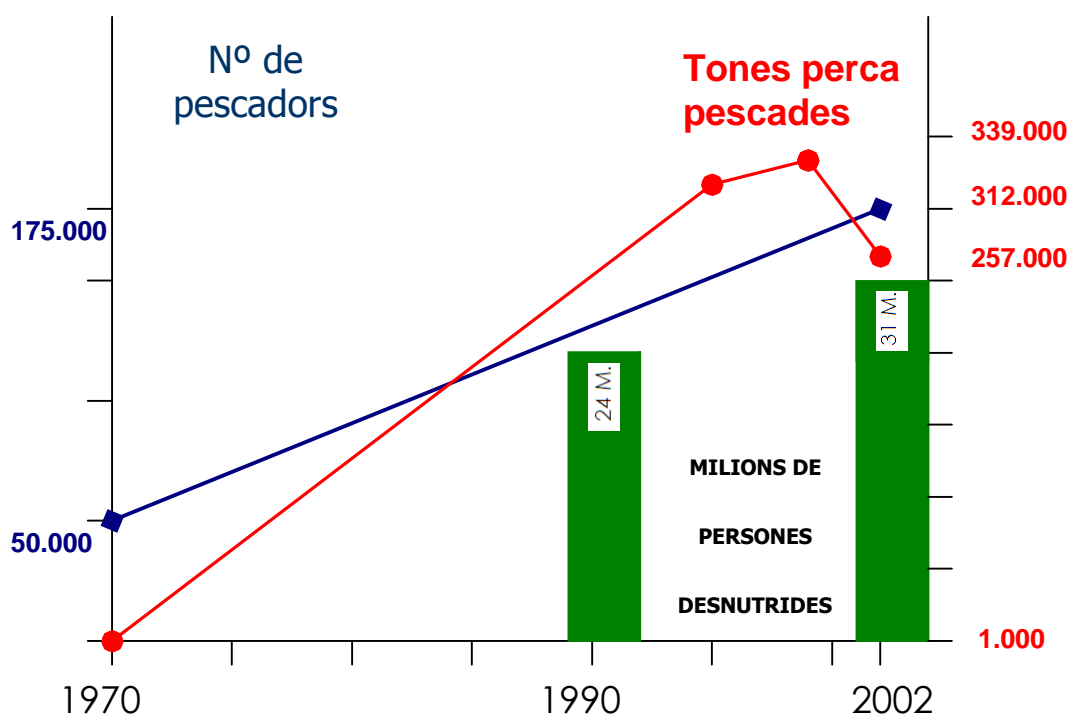
La facturació anual de la indústria de la perca es troba al voltant del 2% del deute extern financer dels tres països, que és d'uns 18.000 Milions de dòlars (2004)

Si bé durant els primers anys 80 l'augment espectacular en el volum de d'obtenció de perca va beneficiar tant la població local com la indústria, a mida que apareixien més i més plantes processadores i començà a escassejar el peix degut a la sobreexplotació, les poblacions locals es començaren a veure mancades de la seva principal font de proteïnes. És il·lustratiu que mentre que els primers anys d'industrialització de la pesca, les plantes processadores només acceptaven exemplars d'un pes mínim de 2-3 kg, i deixaven la resta de la pesca per al consum local, posteriorment i degut a l'enorme pressió pesquera sobre l'espècie, varen començar a processar també exemplars de menys d'1 kg. D'aquesta manera, als mercats locals només s'hi troba actualment les formes juvenils de l'espècie, d'escassa vàlua nutritiva. Fins i tot els esquelets que les fàbriques llencen després del filetejat, han començat a escassejar recentment ja que ara s'aprofiten per a l'elaboració de farina de peix (Abila 2003).

Al voltant del llac viuen uns 25 milions de persones. Si tenim en compte que la meitat d'aquesta població es troben en situació de desnutrició i que l'exportació anual de perca entre els tres països se situa al voltant dels 72 milions de Kg (any 2002), aquest volum de peix per si sol serviria per aportar 1/3 de la proteïna (50 gr./dia) necessària a la població local.

Cada dia, 2 milions de persones al món ric mengen perca del Nil. Aquesta quantitat cobriria les necessitats bàsiques de proteïna d'una tercera part de la població desnutrida al voltant del llac (15 milions de persones)

Com a conseqüència d'aquesta evolució negativa, actualment es produeix la paradoxa que l'índex de **malnutrició proteica** entre les comunitats de pescadors se situen als voltants del 60%, i a Kenya es troben entre les més elevades del país (Abila 2003). I és que aquestes comunitats no disposen del poder adquisitiu suficient per a comprar el peix que ells mateixos ajuden a obtenir, processar i exportar. Com podem veure a la següent gràfica, tot i l'augment del nombre de pescadors i del volum de perca obtinguda (amb una disminució recent per esgotament dels recursos), en els darrers 10 anys s'ha produït un augment de més del 25% del nombre de persones desnutrides:

Aquesta situació és resultat de les polítiques comercials que han prioritzat de forma exclusiva l'exportació de peix, i han evitat posar límits als volums exportats. La conseqüència ha estat que la població local s'ha quedat sense la seva principal font de proteïnes.

Fenòmens nous

En aquest procés han aparegut noves problemàtiques arrel dels interessos creats al voltant de la pesca, especialment quan la massiva implantació de fàbriques de processat ha fet disminuir els volums de pesca de forma espectacular a finals dels anys 90. S'han registrat nombrosos casos de **corrupció** dels funcionaris que haurien de vetllar per les prohibicions sobre la pesca d'arrossegament i sobre el compliment de les mesures mínimes dels peixos (Owino, IUCN). Per altra banda, tot i que els robatoris de material de pesca es produïen ja als anys 70, ha estat durant els 90 que aquesta pràctica s'ha generalitzat i agreujat, amb un major nombre d'episodis de **violència** entre propietaris de *tembeas*, amb la creixent presència de grups armats de lladres de xarxes i motors, alguns d'ells pescadors que s'han quedat sense

feina. Aquests mètodes de pesca motoritzada entren també en conflicte amb els pescadors locals ja que sovint destrueixen les xarxes o palangres instal·lats per aquests (Abila 2003).

CONSEQÜÈNCIES MEDIAMBIENTALS

La destrucció mediambiental del llac Victòria és, tristament, un bon exemple d'un estadi avançat de degradació crònica i permet visualitzar fins a quin punt la introducció d'espècies no-autòctones i l'explotació piscícola intensiva d'un medi natural amb finalitats exportadores pot arribar a alterar un ecosistema que durant centenars d'anys havia alimentat de forma equilibrada les poblacions locals. Aquesta situació es deu a diversos fenòmens que han afectat greument l'ecosistema del llac, però també els seus voltants: deforestació, residus industrials, agricultura, però molt especialment la introducció de la perca del Nil. A continuació analitzarem les principals conseqüències mediambientals directament atribuïbles a la introducció d'aquesta espècie al llac Victòria:

Pèrdua de biodiversitat

Es considera que l'extinció de centenars d'espècies de cíclids associada a l'augment espectacular de la biomassa de perca a partir dels anys 70 és l'exemple més dramàtic d'extinció d'espècies vertebrades del segle XX. A finals dels anys 60, aquestes espècies autòctones suposaven un 83% de la massa i la perca, un 0,5%. Quinze anys més tard, la perca representava més del 80% de la pesca (Balirwa).

Dades recollides a finals dels anys 1990 indiquen que dos terços de les més de 300 espècies de cíclids del llac podrien haver-se extingit o estar a punt de fer-ho.

Són nombrosos els fenòmens que han contribuït a aquesta situació:

- La Perca del Nil és una espècie piscívora i que no té enemics o competidors naturals al llac, el que va propiciar el seu espectacular creixement per depredació sobre els cíclids propis del llac.
- Destrucció dels fons lacustres: bàsicament causada per la pesca per arrossegament, introduïda amb ajuts públics i encara en pràctica malgrat la seva prohibició (Abila).
- Multiplicació d'algues, conseqüència de la desaparició de gran part de les espècies de cíclids les consumien. Aquesta situació - eutrofització – porta a una anòxia de les parts més profundes del llac (més enllà de 40 m. de profunditat), incompatible amb la vida, i a una greu hipòxia al segment més superficial (Balirwa). Degut a això, desapareixen les espècies de peixos més sensibles a aquests canvis, es generen més detritus i proliferen plantes introduïdes, com el jacint d'aigua, amb efectes nefastos en diferents àmbits (pesca,

transport, disminució d'entrades d'aigua, de la qualitat de l'aigua de consum, etc.).

Si bé la pèrdua de biodiversitat per sobre-explotació pesquera del llac és en si mateixa una situació greu pel que té de destrucció del medi natural, no hem d'oblidar que la situació actual comporta un risc elevat de col·lapse d'un sistema de vida i d'una font de recursos per uns vint-i-cinc milions de persones que en depenen (Abila).

Contaminació d'aigües. Aquesta s'ha incrementat espectacularment especialment associada a la pesca i als processos industrials que se'n deriven, així com degut a l'augment en el dipòsit de detritus (explicat més amunt), que provoca, de forma cíclica, morts massives de peixos quan es produeixen canvis sobtats en els corrents (per exemple després de fortes tempestes). En situacions més puntuals s'ha detectat l'ús de verins, hormones, i també s'ha detectat la presència de nivells elevats de mercuri, especialment en exemplars adults (Campbell).

Per altra banda, l'erosió de les riberes provocada per la desforestació també ha contribuït a la "fertilització" de les aigües i a facilitar, així, els creixements d'algues.

Desforestació. El bosc riberenc, al llarg dels darrers cinquanta anys, ha sofert una greu disminució, en part degut a l'augment espectacular de població que la industrialització de la pesca ha comportat (efecte indirecte) com per les necessitats energètiques generades per la indústria pesquera. Tradicionalment, el peix destinat a la venda en mercats locals allunyats s'assecava al sol i es venia sec als mercats propers. Però la consistència greixosa de la perca no permet aquest tipus de pràctica, així que la manera de permetre'n una comercialització de curta distància per als mercats regionals ha estat fumar-la en fogueres de llenya, el que ha contribuït a la destrucció dels boscos propers al llac.

Esgotament de recursos

A més de l'extinció massiva d'espècies autòctones, de consum tradicional, la sobreexplotació de la perca a partir de mitjans dels 80 ha portat a una forta disminució de la població també d'aquesta espècie. Els estudis prospectius més recents portats a terme per diferents investigadors mostren que les reserves de perca actuals són la meitat de les de l'any 2001. Proves fetes seguint una mateixa tècnica extractiva mostren que mentre que a finals dels 60 s'obtenia de mitjana uns 514 kg de peix per hora (el 83%, cíclids), amb la mateixa tècnica se n'extreuen actualment 195, la gran majoria perca, i amb un 70% (en volum) d'immadurs (Balirwa).

La causa d'aquesta situació es troba en la sobreexplotació pesquera desenvolupada durant les darreres dècades: si l'any 1983 s'estimava que el nombre de vaixells de pesca es trobava al voltant dels 12.000, el 1990 s'aproximava als 23.000 i l'any 2.000 se'n comptabilitzaven més de 42.000.

Al mateix temps, i com a mostra de l'esgotament dels bancs de perca, s'ha tendit progressivament a l'ús de xarxes de malla cada vegada més petita, a mesura que anaven desapareixent els exemplars adults. Mentre que la trama mínima de xarxa recomanada per a permetre una explotació sostenible de la perca és de 124 mm, l'any 2002 es registraren 465.048 xarxes per sota d'aquesta mida, el 47% del total, i quasi el doble de les registrades l'any 2000, quan se n'havien comptabilitzat 250.031 (INWEH).

L'any 2002 es registraren 465.048 xarxes de trama inferior al que permetria una pesca sostenible

Regulacions internacionals.

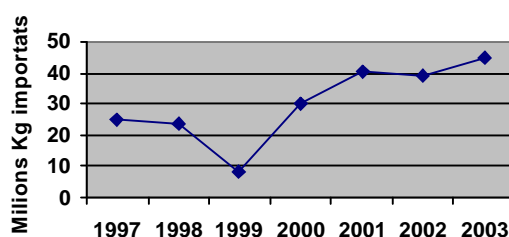
El comerç internacional dels productes de pesca és dels més regulats. Una sèrie de normatives locals regulen la pesca, la manipulació, transport i exportació del peix, sempre contemplant els requeriments establerts pels països importadors. El Departament de Pesca de Kenia, per exemple, és l'encarregat de vetllar pels estàndards establerts per la UE (especialment seguint les directives 91/493/EEC i 98/83/EU).

Pel que fa als pactes internacionals, es veuen afectats pels acords establerts a la OMC, a la convenció de Lomé, i posteriorment a l'acord de Cotonou i a la PAC de la UE. Els objectius generals d'aquests acords són la liberalització del comerç amb la finalitat d'augmentar l'exportació, millorar l'accés als mercats dels països africans (i, en general, de les antigues colònies europees), i incloure la pesca en el marc dels acords de comerç multilateral. Cap d'aquestes reglamentacions o pactes comercials tracta les necessitats de consum dels habitants dels països d'on provenen aquests productes (Abila).

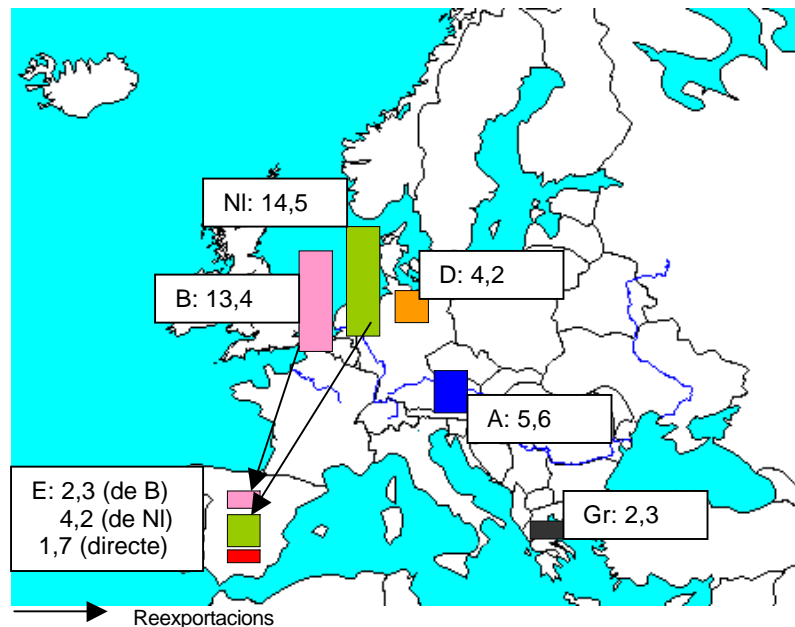
LA PERCA A EUROPA

Europa és un dels principals consumidors de perca del Nil. Al nostre continent hi ha hagut un augment continuat de les importacions de perca del llac Victòria, si exceptuem els darrers anys 90, quan es varen imposar sancions a la importació, al·legant motius sanitaris:

Importació a la UE de perca del llac Victòria (Globefish, FAO)

És difícil analitzar les dades individualitzades per països ja que la gran majoria de les importacions es fan a través de companyies holandeses o belgues, que després distribueixen el producte a la resta del continent.

Importacions de perca del Nil, en milions de Kg (any 2003). Font: Globefish, FAO.

El 80% d'aquesta perca no arriba directament dels països exportadors, sinó que ho fa a través de companyies belgues i holandeses. L'empresa holandesa *Dutchfish*, per exemple, l'any 2001 importava a Europa uns 700.000 Kg de perca per setmana, dels quals només el 5% es quedaven a Holanda.

Se sap que Espanya és un dels principals consumidors, amb uns 8 milions de Kg a l'any. Barcelona és una de les principals vies d'entrada de la perca, amb 2 milions de Kg comercialitzats el 2004 (Mercabarna).

CONCLUSIONS I RECOMANACIONS

Recomanacions per a la biodiversitat del llac (Balirwa):

1.- Legislació favorable a la conservació del llac, tant regulant les activitats de la ribera com de les aigües que hi aboquen. Més específicament, per a controlar pesca i recursos per a implementar legislació i conscienciació.

2.- Neteja de les aigües, especialment de fòsfor i altres contaminants de l'agricultura, amb plantes depuradores i marges del llac. Monitorització ambiental.

3.- Creació d'àrees de protecció integral per a actuar coma refugis de biodiversitat (zones rocoses, sorrals, aiguamolls i fons fangosos del llac principal).

Recomanacions per a seguretat alimentària (Abila)

Política pesquera: Establir controls i límits a la pesca orientada a l'exportació i a la producció de farines de peix, i prioritzar les necessitats alimentàries de les poblacions locals.

Empreses pesqueres: coordinar i actualitzar les reglamentacions entre els tres països, amb l'objectiu d'homogeneïtzar els controls i regulacions del sector, tenint en compte la situació actual. Posar més èmfasi en la participació de les comunitats locals en les empreses processadores i exportadores.

Estratègies comercials: Permetre les vendes directes dels pescadors als exportadors, eliminar la presència d'agents intermediaris, orientar l'exportació a productes amb major valor afegit, diversificar els productes per exportació.

Bibliografia

www.globefish.org Organisme de la FAO

www.inweh.unu.edu/lfvo/frame%20survey2000%202002_files/sheet006.htm

www.iucn.org (World Conservation Union) Eastern Africa Programme, 1999,

www.ifpri.org International Food Policy Research Institute

Abila, R. O. (2003). Fish trade and food security: are they reconcilable in lake Victoria? Kenya Marine and Fisheries Research Institute. Kisumu, Kenya.

Balagadde, S. Fish safety and quality assurance – Uganda's experience. 2002 Ag. Head, Technical Liaison Division, Uganda National Bureau of Standards.

Balirwa, J.S. i altres. Biodiversity and fishery sustainability in the lake Victoria basin: an unexpected marriage? BioScience, Agost 2003 / Vol. 53 No. 8.

Campbell L, i altres. Investigating Mercury Contamination in Lake Victoria. J Toxicol Environ Health B Crit Rev. 2003 Jul-Aug;6(4):325-56.

CAMPANYA NO ET MENGIS EL MÓN
www.noetmengiselmon.org
Coordinador Ferran Garcia
desa@debtwatch.org
Tel + 34 93 812 20 33

Amb la col.laboració de:

